

bestyrelsens afgivelse af svar på ejerens tilbud, skyldes det, at kommunalbestyrelserne som regel kun holder møde en eller to gange om måneden, og at der, forinden afgørelsen træffes, må gives kommunens forvaltning lejlighed til at undersøge tilbuddet. En tilsvarende kompliceret beslutningsprocedure vil formentlig kun i undtagelsestilfælde gøre sig gældende for ejerens vedkommende, og man har derfor ment at kunne indskrænke fristen for ejerens beslutninger til 14 dage.

Det tilføjes, at den af erhvervsrådet omtalte frist på 1 måned i §§ 5 og 6 i forslaget til lov om frigørelsesafgift m. v. af fast ejendom er henholdsvis forfaldsdagen for afgiften og seneste tidspunkt for indgivelse af begæring om henstand ved afgiftens betaling.

Efter lovforslaget ligger initiativet til både afgivelse af tilbud og begæring om taksation hos ejeren, og det ville stemme dårligt overens med den foreslåede procedure, om kommunen skulle kunne foranledige taksation på eget initiativ. Derimod vil det kunne overvejes i de nærmere regler om tilbudspligt, der kan fastsættes i medfør af lovforslagets § 9, at optage bestemmelser, hvorefter det påhviler kommunalbestyrelsen at bistå en ejer, som har forlangt taksation, med etablering heraf. Da ejeren efter at have fået kendskab til taksationen kan undlade at kræve ejendommen overtaget af kommunen og normalt vil undlade at rejse krav herom, hvis han mener at kunne sælge ejendommen på bedre vilkår til anden side, har man fundet det rigtigst i så fald at lade ejeren selv betale taksationsomkostningerne, jfr. bemærkningerne til lovforslagets § 8.

Der er i øvrigt ikke tale om, at kommunen i medfør af § 4, stk. 3, kan have en ejendom „på hånden“ i 8 måneder. Bestemmelsen omfatter de tilfælde, hvor en kommunalbestyrelse har fremsat modtilbud, og giver ejeren ret til i en periode af 8 måneder fra hans fremsættelse af tilbud over for kommunen at overdrage ejendommen til anden side til højere pris eller i øvrigt på bedre vilkår end dem, der er indeholdt i hans tilbud til kommunen.

d. ad lovforslagets § 8.

Lovforslagets § 8 omhandler kommunens

beføjelse i tilfælde af, at reglerne om tilbudspligt omgås eller tilsidesættes, og der er således ikke tale om, at § 8 forudsætter en tvangssituation eller sætter kommunen i stand til at udnytte en sådan, således som det hævdes af erhvervsrådet.

e. ad lovforslagets § 9.

Som anført i bemærkningerne til lovforslagets § 9 har man ikke under lovforslagets udarbejdelse rådet over erfaringsmateriale til belysning af, hvorledes tilbudspligtsystemet vil fungere i praksis, og man har derfor fundet det nødvendigt, at indenrigsministeren får mulighed for at fastsætte de nærmere regler om tilbudspligten.

Det bemærkes, at afgørelsen af, om de vilkår, som en ejer kan opnå ved afhændelse til anden side, jfr. lovforslagets § 4, stk. 3, er bedre end de i hans tilbud til kommunen indeholdte vilkår, ikke er henlagt til kommunalbestyrelsen; bestemmelsen forudsætter, at tvivl herom skal afgøres af domstolene under et civilt søgsmål, jfr. bemærkningerne til lovforslagets § 4.

Spørgsmål 6:

Ministerens kommentarer udbedes til vedlagte henvendelse af 21. maj 1969 fra Grundejernes Landsforbund (optrykt som bilag 6).

Svar:

Reglerne om tilbudspligt kan ikke betragtes som ekspropriation, men derimod som en almindelig rådighedsindskrænkning, der ikke kan anses for omfattet af bestemmelsen i grundlovens § 73.

Bestemmelserne om tilbudspligt giver ikke kommunen nogen ret til at forlange ejendommen overdraget til sig, medmindre kommunen accepterer de af ejeren stillede vilkår.

Heller ikke hvor ejeren har begæret taksation, er han forpligtet til at overdrage ejendommen til kommunen, jfr. besvarelsen af spørgsmål 5.

Rådighedsindskrænkningen for ejeren består i, at hans adgang til selv at bestemme køberen og vilkårene for overdragelsen i visse tilfælde begrænses, jfr. bestemmelserne i lovforslagets § 4. Begrænsningen i relation til vilkårsfastsættelsen er dog udformet således, at ejeren, hvor kommunen ikke accepterer hans tilbud, har adgang til at sælge